

Egy koncert margójára

2021 októberében a Mécses Szeretetszolgálatot képviselve, a Börtönkursillo szervezésében a Nemadomfel együttessel együtt, látogatást tettünk egy magyarországi börtönben

Ahogy a fogvatartottaknak meglepetés volt a koncert, úgy nekem is. Hallottam már róluk, de élőben mindennek nagyobb a varázsa. Fogyatékkal élő tehetséges fiatalok produkciója, ami rendkívül lenyűgöző és élménydús volt. Isten leküldött közénk egy kis Mennyszágot, csak bele kellett helyezkednünk értő, érző szívvel abba a tiszta lelki állapotba, amivel ők jöttek oda. Közénk jöttek a "kicsinyek", mi pedig "nagyak" láttuk őket. Tudjuk, hogy Isten mindenkiben elrejt kincseket, hiszen mindnyájan tudunk valamit, és azt senki se képes utánunk csinálni.

Azon felül csodálatos az az apparátus, akik létrehozták, fenntartják, mozgatják a csapatot és hisznek bennük.

Mindenképpen nagyra tartom a lelkipásztorokat, akik végzik a "láthatatlan" munkájukat elszántan, kitaróan, szeretettel. Ha rájuk gondolok mennyi csomagot letettek már eléjük, az Úr nélkül biztos nem bírnák cipelni. Legyen rajtuk életük végéig áldás.

Akikért pedig látogatást tettünk a börtönbe...

Örültek nekünk, együvé tartoztunk, és egyenlőek voltunk. Nagyszerű volt, hogy a bátrabbak ki merték nyilvánítani, hogy milyen érzések, hatások érték őket.

Dicsőség az Úrnak!

Az együttes nyitó dalával zárom beszámolómat, hogy stílusos legyek. Részlet...

"Van, hogy úgy ébredsz reggel,
A szíveddel a remény nem kel fel,
Úgy érzed nem tudod...már nem bírod tovább.

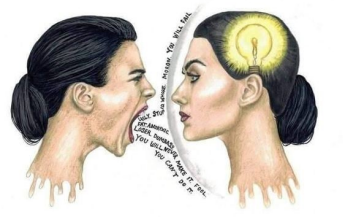
Van, hogy úgy alszol éjjel,
Rossz szellemekkel kell folyton küzdened,
De van ki vár még talán, a lelked másik oldalán.

Minden nap, minden perc, minden szó egy új világ,
Minden nap, minden perc, minden szó rejt új csodát,
Minden nap, minden perc, minden szó egy új remény, hogy a filmed még forog tovább,
Valaki vár még talán a lelked másik oldalán."

Köszönöm az élményt: Lídia

Februári imaszándékunk:

Gyakran szeretnénk felülkerekedni a másikon, hogy nekünk legyen igazunk. Segíts akaratumk érvényesítésében is hasonlóvá válni Hozzád, hogy tudjuk elengedni a mindenáron való igazságkeresést!

A szabadságról

Ha körülöttem egy rendezett, békés, nyugodt világ van, akkor szabadon tehetek, amit szeretnék. Ha sétálok egy folyóparton, és látom, hogy valaki fulladozik, már nem vagyok szabad. Akkor meg kell tennem mindent, hogy az illetőt kimentsem a vízből.

Egy kolozsvári fiatal pap elvitte a hittanosait a Duna-deltába. A társaságból egy beleesett a vízbe, a pap utána ugrott, a lányt kimentette, de neki nem sikerült partot érnie. Ő ott nem volt szabad.

Nem lehet laboratóriumi körülmények közt vizsgálni a szabadságot. Konkrétan ott kell vizsgálni, ahol vagyunk. Úgy éreztem

Böjte Csaba Füveskönyve – 166-169. old.
(Közzétéve a Szerző engedélyével)

Szabadság

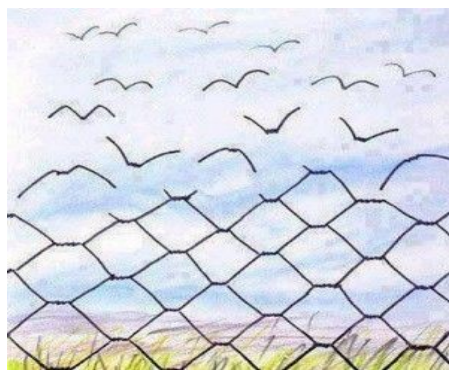
Szabadság... Már e szó kimondása is többféle, vegyes érzelmet kelthet sokunkban jelen helyzetünkkel kapcsolatban. Végláthatatlan gondolatsorok rajzolódtak ki előttem, számomra, számunkra mit is jelent ez a szabadság.

Kézenfekvőnek tűnik első felvetésem: mikor az ablak felé nézek, milyen lehet rácsok nélkül? Pl. milyen lehet, mikor a lemenő nap narancssárgává halványodó sugarai különlegesen festik az előttem lévő végtelenséget, kellemes melegséggel simogatja lágyan arcomat és egy kedvességgel egymásba karolva kívánjuk e mádrénes édes illatú pillanat öröklétét. Vagy milyen lehet egy hűsítő, sötét nyári éjszaka, mely reflektormentes, csillagoktól hemzsegő égbolt tár elém, tücsökzenés mezőn, hanyatt fekve, némán elmélkedve ki tudja miről. Halvány emlék...

Mégis a szabadság ennél sokkal szélesebb skálán mozog, és nagyon szubjektív a megítélése. Segítségül hívtam a Bibliát, gondoltam idézek egy-két igehelyet: „Ahol az Úrnak lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,17); „az igazság szabaddá tesz titeket” (Jn 8,32); „A te igéd igazság” (Jn 17,17); „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat” (Lk 4,18-19), és folytathatnám tovább és tovább...

Képzeljétek, az egész Biblia erről szól. A Szabadságról! Ha akarnám sem tudnám mellőzni. Igyekeztem más szemszögből is körüljárni, a szabadság témáját, pl. az ellentétével, amely fogság. Hát, nem lett egyszerűbb... A szinonimája lehet a kötöttségek, füg-

gőségek, szenvedélyek, elvárások teljesítése, végülis ami az átlagos, a mindennapi élet. Ezek mind a szabadság gátló tényezői, mind fogságban tartanak, mint a bűn. Véleményem szerint minden egyetlen érzésből ered, ez pedig a félelem, amitől nem tudunk egészek lenni. Mindentől félünk. A régitől, az újtól. Rágódunk a múlton, mi lett volna, ha nem ez, vagy nem az történik, vagy aggódunk és félünk a jövőtől, mert mi lesz ha. Pedig „nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem erőnek és szeretnek és jósnak lelkét” (2Tim 1,7) valamint „Békességet hagyok néktek... ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen” (Jn 14,27) és „Semmi felől ne aggódjatok” (Fil 4,6)

De mindenki tudja, milyen félni, akár kicsit, akár nagyon, akár néha, akár mindig. Minden mást elnyom, elpusztít, mint szárba szökkenő gyom a zöldségeskertben. Mit tehetünk, ha felismerjük, hogy ez nekünk nem jó és változtatni szeretnénk? Döntsünk! „Mert van választási lehetőségünk. ...az életet és a halált adtam előttökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess...” (5Móz 30,19). Az egyetlen járható út: Isten! Mert „Isten a Szeretet” (1Ján 4,16) és „A szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé egészen a szeretetben” (1Ján 4,18). És „Isten úgy szerette e világot, hogy egy-

szülött fiát adta érte ...” (Jn 3,16).

Nehéz nem elnyargalni a szabadság témája mellett, de lobogó sörényű, koromfekete, fújtatva vágató habzó paripám új erőre kapva felnyerít, fehérre fakuló színe, megjelenő pegazusforma szárnyai a földről felemelnek, gyorsuló patadobogása némul és innen tudom, csendesesen suhanunk az igaz cél felé.

„...ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek” (Jn 8,36). A valódi, illúziómentes szabadság csak Jézus Krisztus által érhető el, Ő a szabadító mindannyiunk számára, csak Ő tehet szabaddá minket! „Íme az Istennek báránya, aki elveszi a Világ bűneit” (Jn 1,29); „...aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk” (2Kor 5,21); „És nem bakok és tulkok vér által, hanem az Úr tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsid 9,12); „...örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek” (Zsid 9,14). Értünk tette, mindannyiunkért, és „Ahol pedig bűnök bocsánata vagy, ott nincs többé bűnért való áldozat” (Zsid 10,18).

Jézus Krisztus az Úrnál eltörölte az összes bűnünket „...odaszegezvén azt a keresztfára” (Kol 2,14). „Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103,12).

Istenben, Jézus Krisztus által szabadok vagyunk, ha hiszünk, hisz „...békességünk büntetése rajta van és sebei által gyógyulunk” (Ézs 53,5). Isten teljesítette akaratát „Én, én vagyok az Úr és rajtam kívül nincsen szabadító” (Ézs 43,11) - „...és bűneidről nem emlékezem meg” (Ézs 43,25). Kövessük hát Pál apostol tanácsát, hogy a múlt béklyóit lerázhassuk magunkról:

folytatás a 3. oldalon

folytatás a 2. oldalról

„De egyet cselekszem, azokat amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekezem az istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Fil 3,14).

Összegzésül gondoljuk végig, mi is lehet a szabadság: szerintem a szabadság hasonló az Isten országához „...nem szemmel láthatóan jó el, sem azt nem mondják, íme itt vagy: Íme amott van, mert íme az Isten országa tibenetek van” (Lk 17,20-21). Így jön el a szabadság is az Úr Jézus Krisztus által.

Szabadság még: Nem a bűnös múltban élni és nem is az aggódó, félelemmel átítatott jövőben, hanem a jelen pillanatban. Most, mert „Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen” (Zsolt 118,24).

És a szabadság jegyében győzedelmeskedjünk a félelem felett a feltétel nélküli szeretettel az Úr Jézus iránt és parancsolata szerint „...amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13,34).

Végezetül szívből kívánom, hogy mindannyian szabadok legyünk és: „A Krisztusnak beszéde lakozzék tibenetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálaival zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekszettek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak a nevében cselekedjétek hálaát adván az Istennek és Atyának Ő általa” (Kol 3,16-17).

T.Elek
BVOP Kommunikációs Főosztály engedélyével

NEM ÚGY LÁTJUK A DOLGOKAT,
AHOGY AZOK VANNAK. ÚGY LÁTJUK
ŐKET, AHOGY MI VAGYUNK.

A Szeretet és a Harag találkozása

Kopp, kopp! - kopogott a Szeretet a Harag szívkapuján.

– Ki az? - kérdezte a Harag.

– Én vagyok, a Szeretet! - hangzott kintről a válasz.

– Mit akarsz tőlem? - kérdezte nem túl barátságosan a Harag. - Tűnj innen, nincs szükségem rád! - rivallt a Szeretetre.

– Kérlek, ne küldj el, beszélgesünk! - kérte a Szeretet a Haragot.

– Nekem semmi beszélni valóm veled, hagyj békén! - mordult a Szeretetre a Harag.

– Ki bántott, kire haragszol ennyire? - érdeklődött kedvesen a Szeretet.

– Nem mindegy az neked?! - förmedt a Harag a Szeretetre.

– Talán segíthetek, de kérlek, csak egy kicsit engedj magadhoz közelebb! - kérlelte a Szeretet a Haragot.

– Hát, nem érted!? Senkivel sem akarok beszélgetni, s nincs szükségem senkire, hagyjál végre békén! - ordított most már a Harag.

– Jól van! Nem kérdezek többet arról, hogy ki bántott, s mi szomorúságodnak, haragodnak oka, de szeretnék kérni tőled valamit! - mondta a Szeretet.

– Rendben, de ígérd meg, hogy utána békén hagysz, s elmész! - válaszolta a Harag, remélve, hogy végre lerázza magáról a hívatlan vendégét.

– Ígérem! - hangzott a felelet, miközben a Harag egy lépéssel közelebb engedte magához a Szeretetet, aki így beléphetett szívkapuján.

A Szeretet érezte a Harag lelkének mélységes fájalmát, csaldottságát, de bízott abban, nem hiába kopogtatott be a Haraghoz.

– Nos, amit kérek tőled, kedves Harag, az nem más, mint hogy bocsáss meg azoknak, akik ellened vétettek, akár szóval, akár cselekedettel, s lépj tovább sérelmeiden!

– Miért kellene megbocsájtanom? Nem én okoztam a sok fájalmat

másoknak, hanem éppen fordítva történt! - értetlenkedett a Harag.

– Ennek több oka is van! Először is, mert Te jobb vagy azoknál, akik megbántottak! Másodszor, nem élhetsz örök életedben haraggal a szívedben! S azért is, mert ha megbocsájtasz, akkor lelkedben újra lesz helye a szeretetnek, s képes leszel tovább menni az Úton, amit a Jóisten neked szánt. Tudom, nem könnyű! De ki ígérte, hogy az lesz? Hidd el, mindenkinek megvan a maga keresztje, kinek ilyen, s kinek olyan! Még azoknak is, akik nem mutatják, s mosolyuk mögé bújnak. Hát, vegyél magadon erőt, bocsáss meg, merj változni, s változtatni gondolataidon, életeden! Hidd, hogy vannak, s történhetnek csodák, tárd ki szíved kapuját, s engedd a Fényt lelkedbe! Te döntesz, hogy kulcsra zárod szívkapudat, vagy tovább lépsz, s esélyt adsz az újrakezdéshez! Senki nem dönthet helyetted! Ehhez kívánok neked erőt és tisztánlátást! - mondta a Szeretet kedvesen, majd egy lélekölés után kilépett a Harag szívkapuján.

A Harag még jó ideig maga elé bámulva ült kedvenc foteljében, s csak töprengett az elhangzotokról, miközben mintha valami különös érzés kerítette volna hatalmába. Ő maga sem értette még, de érezte, ahogy melegség árad szét lelkében.

Másnap reggel kinyitotta szívkapuját, engedte, hogy a Remény legfényesebb sugarai lelkébe hatoljanak, s újra mosolygott, míg a Szeretet előző este ott hagyott üzenetét olvasta, melyben ez állt:

"Szeress, hogy mások is szeret-hessenek!"

(az „Adj helyet a jónak” engedélyével)

A szeretet különleges megnyilvánulásai

Kiindulópontom a Mennyei Atya szeretetének vizsgálata, majd Jézus Krisztusban hogyan valósult meg ez a szeretet a Biblia leírása alapján, aztán a régebbi és korunk szentjeit vizsgálva jutok el a ma élő emberek szeretetének különleges megnyilvánulásaihoz.

- **Isten** maga a szeretet. Az Atya folyamatosan sugározta szeretetét a Fiú felé, aki nem elnyelte, hanem visszatükrözte ezt a szeretetet. Az egyre erősebb szeretéttáramlásból származott a harmadik isteni személy a Szentlélek, aki szintén továbbította a szeretetet az Atya és a Fiú felé. Ebből az egyre erősödő szeretet energiából, (mely szinte fölrobbant, ősrobbanás) teremtette Isten a világot. Alkalmas körülményeket hozott létre és a saját képére és hasonlatosságára, szeretetre teremtette meg az embert. Ezért vágyódik mindenki a szeretetre. A szeretetnek két iránya van: az adás és a befogadás. Istentől folyamatosan árad a szeretet. Az ő szeretete végtelen és feltétel nélküli. Azért szeret, mert az övéi vagyunk. Annak örül, ha hálás szívvel visszatükrözzük ezt a szeretetet és továbbadjuk embertársainknak. Szívünkbe írta ezt a szeretet törvényt. Ám amikor látta, hogy az emberek más utat járnak, elküldte Fiát a földre, hogy beszéljen az ő országáról és megmutassa az utat, ami elvezet a mennybe.

- **Jézus** emberré levésekor háttérbe szorította isteni tulajdonságait, megalázta magát, mindenben hasonlónak vált hozzánk, a bűnt kivéve. Alapvető tulajdonsága, hogy mindenben az Atya akaratát kereste és valósította meg. Ezért mondta az Atya Jézus megkeresztelkedésekor és a Tábor hegyi színeváltozáskor: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!*” Állandó kapcsolatban volt az Atyával. Nemegyszer az egész

éjszakát imádságban töltötte. Minden jelentős esemény előtt hosszasan imádkozott. Pl. az apostolok kiválasztása és a szenvedés megkezdése előtt. Lelkében harmónia volt. Senki nem tudta ezt elvenni tőle. Hiába próbáltak csapdát állítani neki. Legfontosabb volt számára az örömhír hirdetése: Isten végtelenül szeret mindenkit, gyermekévé fogad, hazavár országába. Ezt a tékozló fiú történetével szemléletesen bemutatta. Az Atya szabad döntést ad, bízunk bennünk. Ha hibáztunk és belátjuk, megbocsát, visszafogad szeretet közösségébe. Jézus két okból tett csodát: egyrészt tanítása hitelesítéséül, másrészt részvétből, együttérzésből. Például: lehajolt a betegekhez, megérintette és meggyógyította a leprást, visszaadta a vakon született látását. Mária Magdolnát megmentette a megkövezéstől. Senkiről nem mondott rosszat. Azért jött, hogy a bűnösöket megmentse. Kész volt éjnek idején beszélni Nikodémussal. Folyamatosan tanította apostolait. Ellenségeinek a kereszten megbocsájtott: „*Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!*”

-**A szentek hősiességében megélték saját élethelyzetükben azt, amit Jézustól tanultak.**

Szent Márton, 317-ben Szombathelyen született, 12 évesen hit-tanuló lett. 18 évesen megkeresztelkedett. Egyszerű, tiszta, ember-szerető volt. Besorozták a császár seregébe, testőrtiszt lett. 334-ben Amiens kapujánál télvíz idején didergő koldust látott, neki adta köpenye felét. éjszaka álmában Jézust vállán látta fél köpenyét. „*Amit egynek tesztek a bennem bízók kicsinyeknek, azt nekem teszitek!*” Leszerelt, megtérítette édesanyját. Tours közelében kolostort alapított. Amikor a püspök meghalt, őt választotta meg a nép,

a papság és több püspök püspöknek. Látogatta a rábízottakat, keményen harcolt a hit tisztasága megőrzéséért. Súlyosan megbetegedett. Ágyánál hívei siránkoztak: Ne hagyjál itt minket! Ekkor mondta híres szavait: „*Nem utasítom el a munkát! – Non recuso laborem!*” 1397-ben halt meg. Ő az első nem vértanú szent.

Szent Ferenc 1182-ben Asszisziben született. Könnyelmű fiatal évek után a magányt, a szegényeket és a templomok csendjét kereste. Imádság közben szólt hozzá az Úr: „*Ferenc, menj, építsd fel a hajlékomat, hiszen látod, hogy romokban hever!*” Nekiállt és helyreállította a Szent Damján és az Angyalos Boldogasszony kápolnákat. Máté evangéliuma megragadta: „*Ne szerezzetek se arany, se ezüst, se rézpénzt magatoknak! Ne vigyetek magatokkal az útra tarisznyát, se két ruhát, se sarut, se botot. Megérdemli a munkás a maga bérét*” (Mt.10,7.) Teljesen ráhagyatkozott Istenre. Egyre többen csatlakoztak hozzá. Együtt érzett a szenvedő Jézussal, megkapta őt sebének, a stigmákat. 1226-ban halt meg. 2 évvel később szentté avatta IX. Gergely pápa.

Árpád-házi szent Erzsébet is ebben a korban élt. II. Endre magyar király lánya 1207-ben született, 4 éves korában elszakították szüleitől és Tübingenbe vitték. 14 évesen Lajos őrgróf felesége lett. Nagyon szerette. 3 gyermekük született. Feltűnt jósága és adakozó szeretete. Az udvarban ezt nem nézték jó szemmel. Jelentették férjének, aki megkérdezte Erzsébettől: Mit viszel a kötényedben? – Rózsát, válaszolta. Ettől fogva engedte Lajos, hogy törődjön a szegényekkel. Férje járvány áldozata lett. Ő Marburgba költözött és a szerzetesekkel a Te Deum-ot, *folytatás az 5. oldalon*

folytatás a 4. oldalról

a hálaadó éneket énekelte el. Gondozta a szegényeket, betegek, leprásokat is. Hősies fokban gyakorolta a szeretetet. 24 évesen halt meg. 4 év múlva IX. Gergely pápa őt is szentté avatta.

Maximilian Kolbe ferences szerzetes 1894-ben Lengyelországban született. 20 évesen ünnepléses fogadalmat tett. Vallásos folyóiratot alapít, kolostort nyitott 20 fővel. 1941-ben 40 társával letartóztatták, Auschwitzba került. 16670-es számú rab lett. Barakkjukból megszökött egy rab, büntetés a megtizedelés. Egy 3 gyermekes édesapa is köztük volt Francisek Gajowich felkiáltott: „*Mi lesz a feleségemmel és gyermekeimmel?*” Kolbe atya cserélt vele, a tiszt beleegyezett, éhhalálra ítélte a 10 főt. Napokon át ének és ima hallatszott a veremből. Legtovább Kolbe atya bírta. Aug. 14-én méreginjekcióval végezték ki. „*Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja másokért!*” Megértette, megélte. A családapa megmenekült, még egy gyermeke született. 30 évvel vértanúsága után ott volt családjával Kolbe atya szentté avatásán 1987. október 17-én.

Kalkuttai Teréz anya 1910-ben Szkopjében született. Jezsuita atyáktól hallott a misszióról. Vágyott arra, hogy misszióba menjen. „*Jöjj és kövess engem a szegények legszegényebbjei közé!*” 1948-ban meghallotta és követte a hívást. Indiába került. Néhány lány csatlakozott hozzá, akiket korábban tanított. 14 évvel később megalapította a Haldoklók Otthonát. Szerető szívvel, készséges kézzel segített a lakóknak. Majd orvosok csatlakoztak hozzájuk, nyári szabadságukon szolgáltak. Felvállalták a nemkívánatos gyermekek gondozását is. Senkit, soha nem utasítottak el. Létrehozták a Béke Városának nevezett lepratelepet. 1961-től Menekült tábor hoztak

létre. 1990 óta Magyarországon is szolgálnak a nővérek.

Teréz anya korunk szentje. A mai jóléti társadalomban a világ szenvedőinek oldalára állt. Termétere és testi erejére nézve gyenge nő volt, aki azonban lelki erőben és szeretetben óriási volt. Kegyetlen korunkban ő maga volt a jószág. Nem kétséges, hogy hősi fokban gyakorolta az erényeket! Közömbös emberek közt az ő műve ébreszti fel lelkiismeretünket.

- **Végül, akik nincsenek boldoggá és szentté avatva. Köztünk éltek, illetve élnek. Különleges módon élték meg a szeretetet környezetükben.**

Sáhó bácsi egy idős falusi ember volt, aki 13 gyermekét felnevelte, majd 8 évig ápolta agyvérzéses feleségét. Egyszer menyé és fia között veszekedés volt, mire a meny forró vízzel leöntötte asztalnál ülő férjét, aki a kórházban meghalt. Menyét elítélték. Mikor kijött a börtönből, nem volt hova mennie. Sáhó bácsi befogadta. Amikor a szomszédok megkérdezték, hogy miért tette, azt felelte: „*Mit csináljak? Nincs hova mennie. A fiamat már nem támaszthatom fel!*” Nem volt harag, gyűlölet benne. Olyan magától értetődően bocsátott meg. A meny Sáhó bácsi haláláig ott lakhatott.

Vali néni gyermektelen özvegyasszony volt. Naponta járt misére és áldozott. Ez adott neki erőt,

hogy az ügyfélszolgálaton türelmes tudjon lenni a hozzá fordulókkal. Megtudta, hogy egy félárva kispap-jelöltnek anyagi gondot jelent a szemináriumba belépés. Jelentkezett, hogy ő szívesen támogatja. Boldogan meg is valósította. A beöltözéstől a papszentelésig öt éven át minden anyagi terhet magára vett. Nem kért és nem fogadott el semmit cserébe. A köszönetet is továbbította Isten felé.

Margit idén 73 éves. 4 éves korában lett cukorbeteg. Naponta kapott inzulint. Nehéz volt elfogadtatni vele a napi injekciót. Nagybőjtben lett beteg. Édesanyja azt mondta, hogy minden szuri elviselésénél Jézus töviskoronájából húz ki egy tüskét. Amikor jött az oltás ideje, ezt mondta: „*Jézus iránti szeretetből!*” Felőve férjhez ment. Egyik kislánya halva született, a másik újszülötten meghalt. Utána egészséges fia született, majd 41 évesen vállalt még egy gyermeket, aki szintén egészségesen született. Nagy szomorúság volt 18 éves unokájának elvesztése. Nehezen dolgozta fel. A cukorbetegsége miatt egyik szemére megvakult. Idén elkapta a Covid betegséget is. A 30-as cukor mellett hite és sok ember imádsága tartotta életben. Mindent elfogadott Isten kezéből. Sohasem zúgolódott. Példakép lehet minden embernek!

A szeretetet minden körülmény között meg lehet élni. Törekedjünk arra, hogy ne csak elvárjuk, hanem továbbadjuk azoknak, akik a legjobban rászorulnak.

Lajos atya,

André Gide:

Mindenkinél eljön az a pillanat, amikor össze kell vetnie azt a kevés jót, amit tett, mindazzal, amit tehetett volna.

Pálos gondolat 2021.11.11. -
engedéllyel

Magunknak nehezebb megbocsátani

Magunknak nehezebb megbocsátani, mint másoknak, pedig mindannyian megérdemljük a bocsánatot.

Szalézi szent Ferenc szerint „Légy türelmes mindenekkel, de elsősorban önmagaddal szemben!”

Tanácsát borzasztóan nehéz követnünk. Múltam hibái, mint rossz filmek peregnék elmémben. Ismét betöltöm és nézem újra, meg újra. Vádolom magam, és azon tűnődöm, hogyan is lehettem ilyen figyelmetlen, ostoba és önző. Még évtizedek múlva is vannak olyan emlékek, amelyek pirulásra készítenek. Nagyon nehéz továbblépni. Melengetem magamban a történeteket, s közben úszom a boldogtalanságban.

Ez bizony gyakori gond. Tudom, mert papként sok gyónást hallgatok végig. Mindig biztosítom az embereket arról, hogy Isten valóban megbocsát. Legyünk türelmesebbek a hibáinkkal, lépünk tovább, ne rágódjunk a múlton. Bátorítom – néha kifejezetten utasítom – őket, hogy hagyják abba a múlt bűneinek újbóli felhánytorgatását. A hitünk biztosít arról, hogy Isten már elfelejtette őket, ezért nincs ok a folytonos önmarcangolásra. **Még emberi viszonylatokra is igaz, hogy amit mi megaláznak és kínosnak érzünk, azt mások szinte észre sem vesznek.** S ha mégis, akkor gyorsan el is felejtik.

Úgy tapasztalom, könnyebb másoknak megbocsátani, mint magunknak. Boldogan bocsátok meg másoknak, s biztosan te is így vagy ezzel, hiszen ez a kedvességnek és a barátságának a gesztusa. Jó érzés megbocsátani. De miért nem tudom ezt megtenni saját magammal szemben?

Úgy vélem azért, mert túl sokat tudok. Magam előtt nem tudom eltitkolni az indítékaimat. Nem tehetek úgy, mintha valami ártatlan hibáról lett volna csak

szó. Van olyan, amikor rosszindulatból cselekszem. Megsértettek, és meg akarom torolni. Helyre akarom tenni a másikat. Máskor meg meggondolatlanul cselekszem, és nem ártathatom magam azzal, hogy ennek nagy részben nem önzésem lett volna az oka. Gondolataim lemeztelenítve jelennek meg magam előtt, s úgy érzem valami büntetés féltére van szükségem, mielőtt tovább haladnék. Vezekelnem kell, hogy meg tudjak bocsátani magamnak. E nélkül túl könnyű lenne a dolog. Az irgalmat ki kell érdemelni. De az igazi megbocsátás sosem kiérdemelhető. Az csak ajándékba kapható.

Óriási probléma a könyörtelen visszautasítása annak érdekében, hogy méltó legyek a megbocsátásra. **A magammal szembeni irgalom elutasítása végső soron nem más, mint büszkeség.** Megbocsátok könnyen másoknak, de úgy vélem, hogy ugyanaz a hiba nálam megbocsáthatatlan, mert *azt gondolom, hogy én jobb vagyok.* Ilyen vétkeket csak mások követnek el, én nem.

Chesterton egyik Brown atyás regényében így szól a főszereplő: „Csak azokat a vétkeket bocsátod meg, amelyeket nem gondolsz igazán bűnnek... Azért bocsátasz meg, mert nincs is mit igazán megbocsátani.” Ez a különbség a hamis és az igazi irgalom között. Az őszinte megbocsátás nem korlátozódik csak azokra a bűnökre, amik érhetőnek tűnnek. Ott is működik, ahol az elkövető valóban megérdemelné a büntetést.

Fogadd el magadat – múlt és jelen hibáidat is beleértve –, és állítsd le az elmédben játszó pillanatait hozza eléd.

Inkább arra figyelj, hogyan mutatod ki irgalmadat egy barátod felé. Könnyedén és természetesen történik. Most tekintsd önmagadat a legjobb barátodnak! Fontold

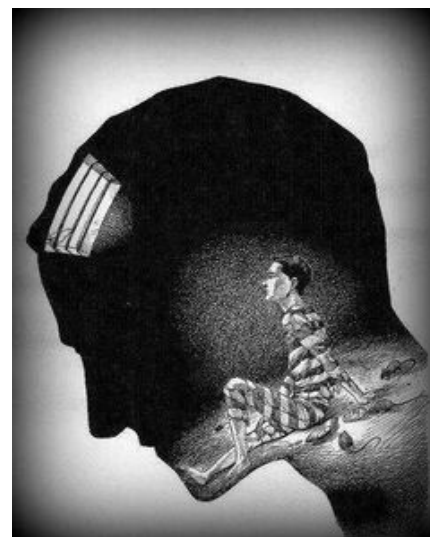
meg, milyen vigaszt és tanácsot adnál bárki másnak ebben a helyzetben! Kérdezd meg, nem vagy-e túl kemény önmagadhoz, s nem lenne-e már ideje tovább lépned! Tudom, ez nehéz lehet. Nekem el kellett hagynom a büszkeségemet, valamint a személyes nagyszerűségemről való irreális elvárásaimat. De higgy nekem, megéri a fáradságot.

Az irgalom örökké tartó. Meghatározása szerint ingyenes és kiérdemelhetetlen. Nem jár le és nem merül ki. Ez az egyetlen út, hogy előrefelé haladjunk. Nem jelenti azt, hogy igazoljuk a hibáinkat. Azt jelenti, hogy felülkerekedünk rajtuk.

Fordította: Gesztenye

Fr. Michael Rennie

Megjelent az Aleteia c. internetes újság 2020. augusztus 18-i számában, engedéllyel

-----
A hazugság egy olyan börtön, ahol a hazug magát tartja foglyul. *(ismeretlen szerző)*

Aki nem tudja felfogni, hogy másoknak mit ártott, attól ne várj változást! *(ismeretlen szerző)*

Az igazi erő nem más, mint uralkodni magamon, indulatomon, haragomon.

(ismeretlen szerző)

Szabadság?

Lacinak, ha már muszáj volt ott lennie, jó dolga volt a börtönben a többiekhez képest. Barackára került a Venyigéből, miután jogerős lett. Nem dolgozó szintre, mivel nyugtatót szedett, így a beb-en nem kapott munkát. Mondjuk ezért nem hullatott könnyeket... Kint nagyon keményen anyagozott, vénasan. Most a gyógyszer volt neki a kerázás. El is volt vele. Nyugisan. Jó zárkába került, négy személyesbe. A szinten sok ismerőse volt. Jó gyereknek számított. Megkapta a tiszteletet, nem is kellett kivívnia azt, elég volt alsó ágyat csinálnia a zárkába érkezésekor. Amikor meglátta az arckifejezését és megérezte a kisugárzását a zárka régebbi lakója a „segítő jó szándéktól” vezérelten önként felpakolt a felső ágyra...

Az egyetlen húga ismét mellé állt. Levelet írt neki, támogatta, ahogy, amivel tudta. Havonta kétszer ünnepnap volt számára. Amikor beszélő volt és amikor csomagot kapott. Cigije, kávéja megvolt. Gyorsan ment az idő. Gyúrogatott magának, kártyázott, átjárt a spanokhoz, este: Éjjel nappal Budapest, Barátok közt, takarodó, szorongás a jövőtől. Betartotta a szabályokat, nem volt fegyelmije. Sőt a rómi versenyből még egy dicsérete is volt. Felvett egy olyan életrit-

must, amiben gyorsan telik az idő és nyugisan. Lecsillapodott, erősödött, lett egy tartása, rendeződött. Már nem kellett volna, hogy szedje a nyugtatót, mert nem volt már elvonásban. De maradt, nem tett lépést. Evvel könnyebb volt. Egy dologban biztos volt, hogy új életet kezd, mert úgy nem mehet tovább, mint régen. Annyit tudott, hogy szabadulás után majd elmegy dolgozni, meg nem fog drogozni többé és a nyugtatót is leteszi majd. Majd...

Közeledett a szabadulás. 1 éve volt már bent. Már 3 hete nagyon feszült volt. Nem tudott koncentrálni és aludni. Kimondhatatlanul hullámozó és nyugtalan volt valamiért. Nagyon lassan ment az utolsó pár nap. Talán nehezebb volt, mint amikor bekerült. Amikor kilépett a börtön kapun, azt hitte el fog szállni örömeiben. Bent azt hitte, hogy amikor kilép azt fogja érezni, mint amit Kolumbusz érezhetett amikor először Amerikába tette a lábát. De nem. Jó érzés volt az biztos, örült, de valami baljósan leárnyékolta azt.

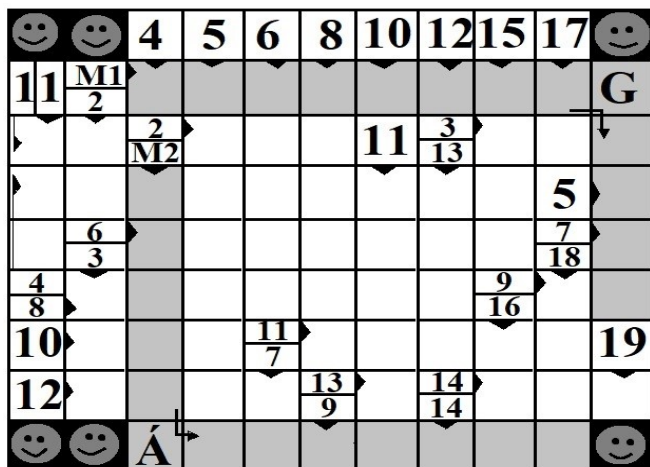
A húgáékhoz került. Első nap ünnepelt a családjával, a húga húst rántott neki. Evvel és sírással üdvözölte őt. Este eliszkolta és már az örömodát dúdolva csavargott ismerősről ismerősre, barátról barátra, elismerésről elismerésre.

Mindenki mondta, hogy milyen jól néz ki és hogy ki is van tisztulva. Dicsérték izmait, rá is feszített. Repkedett a mámortól. Több haver is kínálta droggal, de visszautasította, hogy ő már befejezte. Az egyik „Jóbarát” olyan rámenős volt, hogy eltett egy alufóliás adagot a zsebébe, csak hogy meg ne sértse. A hűgától kapott szabaduló pénzt elkurvázta és whiskyt ivott belőle.

Hajnalban kiült a Ludovika térre. Kóválygott a feje. Üresnek érezte magát és a szíve körül kellemetlent érzett. Nem volt valamiért boldog és mégsem érezte magát szabadnak attól, hogy bármit megtehet és ott, ahol csak akarja. Nem okozott hosszas örömet neki, hogy megkapta azokat, amiktől meg volt fosztva a bent-lét alatt: jó kaja, pia, szex...

Mi lesz most velem?! Dolgozni kellene majd, áldozatot hozni önmagáért önmagából. Ő sosem dolgozott. A húga nyakán sem maradhat. Ruhái sincsenek. Szerelme sincs. Most mi lesz velem, mégis?! Tette fel a kérdést. A két tenyerébe sóhajtott. Eszébe jutott a zsebre tett „ajándék”. Ezt gondolta: „mégsem szabadultam tegnap!” és kibontotta az alufóliás megoldást...

Lólé Attila 2022, január, 9

VÍZSZINTES
1. folyadék

2. ... Furler, énekesnő
3. fekvőhely

4. hivatalba iktat

5. urán vegyjele

6. digitális hang-
anyagsorozat

7. nitrogén

8. törékeny(csont)

9. tankönyv, röv.

10. ultrarövid hull.

11. időmérőszerk.

12. ... Pitt, színész

13. elektron

14. korszak

FÜGGŐLEGES

1. Pokorny...,sznő

2. magam

3. kocsma

4. parkoló jele

5. hosszú uszonyú ó-
ceáni élőlény

6. alarm, vészhelyzet

7. ám

8. ... András, öttusázó

9. secundum

10. régi

11. idegen vezetéknev

12. liter

13. földbe gödröt túr

14. félig ül!

15. cserél

16. csődör

17. ezüst vegyjele

18. hajdani birodalom

19. névelő

Szabadság

Amikor valami megszűnik, hirtelen eltűnik az ember életéből, akkor döbbenünk rá mekkora érték is volt. Így van ez az egészségünkkel, valamely szeretünk elvesztésével, akinek hiánya fájdalmas és nem is pótolható.

A rab ember leghőbb vágyakozása a szabadság. Hiszen a büntetés lényege a szabadságvesztés, amikor az embernek elveszik a szabadságát. A szabadság elvesztésekor eszmélünk rá annak értékére. Magam is tudom, gyakran a legegyszerűbb dolgok hiánya: például egy esti séta, illetve oda megyek, ahova akarok az én anyagi kereteim függvényében, mennyire hiányzott és persze a szabad akarat korlátozása is, ami a rabélet mindennapjait jelenti. Amikor raboknak beszél az ember szabadságról mondhatja a rács túloldalán lévő: „Ez mind szép amit mondasz, de én vagyok bezárva.”

Amikor azt írom, hogy rácsok mögött is lehet szabad ember, és szabadon is élhet rácsok mögött, az nem csak játék a szavakkal, hanem aprópénzre váltható, megélhető igazság.

Jómagam is rácsok mögött váltam szabaddá azoktól a bilincsektől és kötelektől, amik tulajdonképpen a testemet rácsok mögé juttatták. Beszélhetnék a testi megkötözöttségeimről, de mindennek a gyökere a szív mélyén rejtőzik. Isten a szívet gyógyító Isten, akinek van hatalma lelki szívátültetésre, a rosszat elveszi és ad helyette jót! A megbilincselte szívet kinyitja, annak köteleit elvágja, hogy az ember ne legyen kiszolgáltatva lelki rabtartójának, az ördögnek, hanem kijöjjön arra a szabadságra, amit egyedül Isten jelenlétében él meg az ember. Mindez nem attól függ, hogy hol van testileg: a börtön falain belül, vagy kívül, hanem a szív állapotától függ. Ahol az Isten lelke van, ott a szabadság. Az Úr Jézus Krisztus

szabadítóként jött el ebbe a világba, hogy a bűn alatt raboskodó embert megszabadítsa. Az énekíró így fogalmazta meg:

„Megkötözve voltam én,
Börtönöm sötét ölén,
Bűn rablánc alatt sorvadtt az
életem,
Koldus voltam, elhagyott,
Reményem is elfogyott,
De Jézus fényt, szabadságot
hozott nekem.”

Igazi szabadságot egyedül Isten képes adni. Amikor az ember átlépi a börtön szabadságba vezető ajtaját, ha a szíve ugyanolyan megkötözött, mint amikor bekerült, akkor csak egy nagyobb, komfortosabb börtönbe lép át, de ő maga még mindig rab, a bűneinek rabja, a bűneinek szolgája.

Az Úr Jézus mondja: „Aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek.” Pál pedig arról beszél, mindenki annak a rabja, ami őt legyőzte. Igazi szabadság Jézus Krisztus vérében van! Az előtte megvallott bűnökért cserébe Isten megoldja, feloldja a bűnkhöz láncolt szívet, megszabadítja az embert és lelke által szabadítóként jelenik meg az előtte megnyílt szívben. Mindezt magam is rabként éltem át a Váci Fegyházban huszonhét évvel ezelőtt.

Arra bátorítalak, fogadd el Isten szabadító kegyelmét, vidd a bűneidet Isten elé, kérd, szabadítson meg téged és meglásd, Benne nem fogsz csalódn!

Szeretettel,
Boros Lajos

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”
(2 Korinthus 3:17)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecseshp@gmail.com
mecseshp.vaciegyszeghazmegye.hu

Humor

Két szőke nő beszélget a Hősök terén az egyik vezér szobra előtt: Milyen jó pasi! És oda is van írva, hogy 975-1023. Csak azt nem írták ki, hogy Pannon, Vodafone vagy T-Mobile.

A professzor egy röntgenleletet ad a szigorlatozó kezébe:

- Mesélje el kérem, hogy mit lát a felvételen!

- Erről a röntgenfelvételtől azonnal megállapítható, hogy a páciens egyik lába 15-20 milliméter rövidebb, mint a másik, emiatt a beteg feltehetően erősen sántított.

- Nagyon jó - dicséri a professzor. - Halljam, mit tenne ön ebben a helyzetben?

- Hááát, professzor úr,... valószínűleg én is sántítanék!

- Dezső, miért vagy feketében?
- Meghótt az asszony.
- Na és miért vagy összekarmolva?
- Mert nem igen akart.

GYEVI BIRO

A feleség elhatározza, hogy énekelni tanul. Első nap, amikor otthon nekiáll gyakorolni, a férje feláll a tévé elől és megy ki a kertbe.

– Ennyire nem tetszik? – kérdi a feleség sértődötten.

– De, tetszik, csak nem szeretném, hogy a szomszédok azt higgyék, én verlek éppen.

**A pasim szakács és azt mondta
viz alatt pucoljam a hagymát...**

**...majdnem belefulladtam
a rohadt fürdőkádba!**